UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

M. DC. LXI. Coloniae Munatianae, 1661

De Sententia Et Re Ivdicata. Titvlvs XIV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-62953

Visual Library

vel præſumptio non eſt contra præſcribentem, aliàs debet allegari titulus, & probari: niſi ſit præſcriptio, cujus contrarii non extat memoria. h. d. Ioan. And.

Bonifacius VIII.

EPiſcopum, qui eccleſias, & decimas, quas ab eo repetis, proponit (licet in tua ſint conſtitutæ diœceſi) ſe legitimè præſcripſiſſe, allegare oportet (cùm jus commune contra ipſum faciat) hujuſmodi præſcriptionis titulum *a*, & probare. Nam licet ei qui rem præſcribit eccleſiaſticam, ſi ſibi non eſt contrarium jus commune, vel contra eum præſumptio non habeatur, ſufficiat bona fides, ubi tamen eſt ei jus commune contrarium, vel habetur præſumptio contra ipſum, bona fides non ſufficit, ſed eſt neceſſarius titulus, qui poſſeſſori cauſam tribuat præſcribendi. Niſi tanti temporis allegetur præſcriptio, cujus contrarii memoria non exiſtat.

CAP. II.

Privatus ipſo jure, vel per ſententiam, bonis, quæ tenet à Romana, vel aliis eccleſiis, illa minori ſpacio centum annorum contra Romanam, vel quadraginta contra alias non præſcribit. Filii autem hæreticorum, qui catholici putabantur, bona paterna contra Romanam & alias eccleſias præſcribunt ſpacio quadraginta annorum: & idem in extraneis. Ioan. And.

Idem.

SI qui *b* (exigentibus culpis, vel exceſſibus ab eiſdem commiſſis) bonis quæ à Romana, vel ab aliis tenent eccleſiis, ſint per ſententiam, vel ipſo jure privati: ſtatuimus, ut in apprehendendis, vel occupandis, poſtea quandocunque bonis eiſdem, nullus [licet leges humanæ ſuper hoc alia tempora ſtatuere videantur] ipſis eccleſiis temporis lapſus obſiſtat, niſi contra ipſam Rom. eccleſiam centenaria, vel contra eccleſias alias quadragenaria præſcriptio legitimè ſit completa. Si poſt mortem hæreticorum [qui dum viverent, catholici putabantur] bona ipſorum à catholicis eorum filiis, vel nepotibus, aut extraneis quibuſcunque, ſpacio XL. annorum fuerint bona fide poſſeſſa: ſancimus eos, ſuper bonis hujuſmodi [etiam ſi ad Romanam pervenire deberent eccleſiam] in hoc caſu non eſſe ulterius moleſtandos: quanquam illi, quorum bona fuerant, nunc detegantur hæretici extitiſſe.

DE SENTENTIA ET RE IVDICATA.

TITVLVS XIV.

CAP. I.

Iudex, qui contra juſtitiam, & contra conſcientiam aliquid in judicio fecerit in gravamen partis, per gratiam, vel per ſordes, condemnandus eſt parti læſæ in æſtimationem litis, & per annum eſt ſuſpenſus & perpetuò, ſi medio tempore ingerat ſe divinis, niſi Papa cum ipſo diſpenſet. Ioan. And.

Innocentius IV. *in concil. Lugdunen.*

CVm æterni tribunal iudicis illum reum non habeat, quem iniuſtè iudex condemnat, teſtante Propheta: nec damnabit eum, cùm judicabitur ille: Caveant eccleſiaſtici judices, & prudenter attendant, ut in cauſarum proceſſibus nil vindicet odium, vel favor uſurpet, timor exulet, præmium aut expectatio præmii juſtitiam non evertat, ſed ſtateram geſtent in manibus, lances appendant æquo libramine, ut in omnibus quæ in cauſis agenda fuerint, præſertim in concipiendis ſententiis & ferendis, præ oculis habeant ſolum Deum: illius imitantes exemplum, qui querelas populi tabernaculum ingreſſus ad Dominum [illegible] ut ſecundùm ejus imperium judicaret. Si quis [illegible] judex eccleſiaſticus, ordinarius, aut etiam delegatus [illegible] mæ ſuæ prodigus, & proprii perſecutor honoris [illegible] conſcientiam, & contra juſtitiam, in gravamen [illegible] terius in judicio quicquam fecerit per gratiam, [illegible] ſordes, ab executione officii per annum noverit [illegible] ſum, ad æſtimationem litis parti, quam læſerit [illegible] nus condemnandus. Sciturus, quòd ſi ſuſpenſione [illegible] rante damnabiliter ingeſſerit ſe divinis, irregularitatis laqueo ſe involvet, ſecundùm canonicas ſanctiones: qua non niſi per ſummum Pontificem poterit [illegible] ſalvis aliis conſtitutionibus, quæ judicibus [illegible] cantibus pœnas ingerunt & infligunt. Dignum [illegible] nim, ut qui in tot præſumit offendere, pœna [illegible] caſtigetur.

CAP. II.

Papa Imperatorem deponere poteſt ex cauſa [illegible] cundùm Paulum.

Idem *ſacro præſente concilio, ad memoriam ſempiternam.*

AD Apoſtolicæ dignitatis; & infra. [illegible] guerrarum commotio nonnullas profeſſionis Chriſtianæ provincias diutius afflixiſſet, nos ad [illegible] præcipuum Principem ſecularem, hujuſmodi [illegible] & tribulationis auctorem, à felicis recordationis [illegible] rio Papa IX. prædeceſſore noſtro, pro ſuis exceſſibus anathematis vinculo innodatum; ſpeciales nuncios, dignæ auctoritatis viros, videlicet venerabiles fratres [illegible] ba. & Hu. *b* Sabin. Epiſcopos, ac dilectum filium [illegible] mum Baſilicæ XII. Apoſtolorum Presbyterum Cardinalem, qui ſalutem zelabantur ipſius, duximus [illegible] dos: facientes ſibi proponi per ipſos, quòd nos & [illegible] noſtri (quantum in nobis erat) pacem [illegible] cùm habere, nec non cum omnibus hominibus [illegible] mus, parati ſibi pacem & tranquillitatem [illegible] etiam univerſo. Et quia prælatorum, [illegible] umque aliorum quos detinebat captivos, [illegible] clericorum, quàm laicorum, quos ceperat [illegible] ſtitutio, poterat eſſe pacis plurimùm inductiva, [illegible] illos reſtitueret (cùm hoc idem, tam ipſe, [illegible] cii, antequam ad apoſtolatus vocati eſſemus [illegible] promiſiſſent) rogari & peti ab ipſo fecimus [illegible] ac proponi inſuper, quòd iidem pro nobis [illegible] audire, & tractare pacem, ac etiam audire [illegible] nem, quam facere Princeps vellet de omnibus [illegible] bus erat vinculo excommunicationis aſtrictus [illegible] re præterea, quòd ſi eccleſia eum in aliquo [illegible] debitum læſerat (quod non credebat) parata erat [illegible] gere, ac in ſtatum debitum reformare. Et ſi [illegible] pſe, quòd in nullo contra juſtitiam læſerat [illegible] vel quòd nos eum contra juſtitiam læſiſſemus, [illegible] mus vocare Reges, prælatos, & Principes, tam eccleſiaſticos, quàm ſeculares ad aliquem tutum locum, [illegible] ſe, vel per ſolennes nuncios conveniret [illegible] ta eccleſia de conſilio concilii ſibi ſatisfacere, [illegible] ſiſſet in aliquo, ac revocare ſententiam, [illegible] ipſum injuſtè tuliſſet, & cùm omni manſuetudine [illegible] ſericordia (quantum cum Deo & honore [illegible] rat) recipere de injuriis & offenſis ipſi eccleſiæ, [illegible] per eum irrogatis, ſatisfactionem ab *f* eo [illegible] omnes amicos ſuos ſibique adhærentes *g* in pace [illegible] re, plenaque ſecuritate gaudere, ut nunquam hac [illegible]

---

a *An ſufficiat titulus putativus, docent Abb. & Fel. in c. de quarta. & in c. auditis. de præſcr.* b *De intellectu. Ioan. Fab. inſtit. de uſu & rebus fiſci.*

a *Vid. do. in c. ſi. de cle. excom. minſt. & quid ſit [illegible] & unde ſumpſerit originem. Do.* b [illegible] c [illegible] *compe. vid. ad 6. v. & Fel. in c. cum ſit. de for. comp.* d [illegible] e [illegible] *dam manifeſt. deſunt hæc duo verba, contra debitum.* e [illegible] *rent.* f *al. ab ipſo.* g *vid. c. mutare. [illegible] ſ. ſi. ff. de arb. & Bar. in l. ſi ſit. ff. de verb. obl. Fent.*

ſione poſſent aliquod ſubire diſcrimen. Sed licet ſic apud eum pro pace paternis monitis, & precum curaremus inſiſtere lenitate. Idem tamen Pharaonis imitatus duritiam, & obturans *a* more aſpidis aures ſuas, preces hujuſmodi & monita, elata obſtinatione, ac obſtinata elatione deſpexit: propter quod non valentes abſque gravi offenſa Chriſti ejus iniquitates amplius tolerare, cogimur (urgente nos conſcientia) juſtè animadvertere in eundem. Et ut ad præſens de cæteris ejus ſceleribus taceamus, quatuor graviſſima (quæ nulla poſſunt tergiverſatione celari) commiſit. Dejeravit enim multoties, pacem quondam inter eccleſiam & imperium reformatam temerè violando: *& infrà.* Perpetravit ſacrilegium, capi faciens cardinales ſanctæ Romanæ eccleſiæ, ac aliarum eccleſiarum prælatos, & clericos religioſos & ſeculares venientes ad concilium, quod idem prædeceſſor noſter duxerat convocandum: *& infrà.* De hæreſi quoque non dubiis & levibus, ſed difficilibus & evidentibus argumentis ſuſpectus habetur: *& infrà.* Præter hæc regnum Siciliæ (quod eſt ſpeciale patrimonium S. Petri *b*, & idem Princeps ab Apoſtolica ſede tenebat in feudum) jam ad tantam in clericis & laicis exinanitionem, ſervitutemq; redegit, quòd eis penè penitus nihil habentibus, & omnibus exinde ferè probis ejectis, illos, qui remanſerunt ibidem ſub ſervili quaſi conditione vivere, ac Romanam eccleſiam (cujus ſunt homines principaliter & vaſalli) offendere multipliciter, & hoſtiliter impugnare compellit. Poſſet etiam meritò reprehendi, quòd mille quidem ſartorum annuam penſionem (in qua pro eodem regno ipſi eccleſiæ Romanæ tenetur) per novem annos, & amplius ſolvere prætermiſit.

Nos itaque ſuper præmiſſis, & quam pluribus aliis ejus nefandis exceſſibus, cum fratribus noſtris, & ſancto concilio deliberatione præhabita diligenti (cùm Ieſu Chriſti vices licet immeriti teneamus in terris, nobisq; in B. Petri perſona ſit dictum *c*: Quodcunque ligaveris ſuper terram, ligatum erit & in cœlis) memoratum Principem, qui ſe imperio & regnis *d*, omnique honore & dignitate reddidit tam indignum, quique propter ſuas iniquitates adeò ne regnet, vel imperet, eſt abjectus, ſuis ligatum peccatis, & abjectum, omnique honore ac dignitate privatum à Domino oſtendimus, denunciamus, & nihilominus ſententiando privamus: omnes, qui ei juramento fidelitatis tenentur adſtricti, à juramento hujuſmodi perpetuò abſolventes: auctor. Apoſtol. firmiter inhibendo, ne quiſquam de cætero ſibi tanquam Imperatori vel Regi, pareat & intendat. Decernendo *e* quoſlibet, qui ei deinceps velut Imperatori vel Regi conſilium vel auxilium præſtiterint, ſeu favorem, ipſo facto *f* excommunicationis ſententiæ ſubjacere. Illi autem, ad quos in eodem imperio Imperatoris ſpectat electio, eligant liberè ſucceſſorem.

De præfato Siciliæ regno providere curabimus, cum eorundem fratrum noſtrorum conſilio, ſicut viderimus expedire.

CAP. III.

Qui petit rem certam cauſa expreſſa, ſi illam cauſam non probat, ſuccumbit: licet aliam probet, maximè poſtmodum emergentem. Ioan. And.

Idem *Præceptori hoſpitalis S. Ioannis Hieroſol. in Hiſpania: & commendatori, ac fratribus domus de Curvaria, hoſpitalis ejuſdem.*

a *Alias, obturantis.* b *Adde cap. mandata. & ibi Dd. de præſcrip. & cap. 1. 94. diſt. & in cap. 1. Romani. de jur.* c *Matthæi 16.* d *Nota quòd dignitates ſeculares de jure plures ſimul teneri poſſunt abſq; diſpenſatione: licet ſecus ſit in eccleſiaſticis. de quo in cap. 1. de conſuet. & cap. de multa. de præbendis.* e *al. & decernendo.* f *Id abſq; monitione. Ita Decr. in cap. reprehenſibilis. de appell. & conſil. 138.*

Abbate ſanè: *& infrà.* *a* Abbas de Bonefac. pro ſe & conventu ſuo proponens, locum de Roſellis eſſe prædicti monaſterii jure dominii, vel quaſi, & cum ſuis finibus ex litigatione Regis Aragoniæ ad ipſum monaſterium pertinere: petiit adjudicari eidem monaſterio locum ipſum, & vos exinde amoveri. Allegabatur autem pro parte veſtra, quòd facta vobis donatio de prædictis valida exiſtebat, quamvis illa ſub Sarracenorum tunc exiſterent poteſtate: quia non ſimpliciter, ſed ſub conditione fuêre donata, videlicet ſi ad manus fidelium devenirent. In quo caſu conceſſio poterat, & debebat habere vigorem: quia ipſi donationi rerum donatarum natura vel qualitas non obſtabat, & ſalubre ac laudabile quidem erat, ſpectare ac præſtolari tempus, quo illa Chriſtianorum dominio ſubderentur: quare mox cùm pervenerunt ad ipſos, fuerunt ad vos totaliter devoluta. Multùm quoque diſtabat, an ipſi monaſterio de Bonefac. vel prædicto monaſterio Populeti ab eodem Rege facta donatio fuiſſet: quia ſi liquebat prædicta monaſteria Populeti ab ipſo Rege, ac ab illo Abbati & conventui de Bonefac. fuiſſe collata: non tamen ob hoc conſtabat dictum Regem ipſi monaſterio de Bonefac. illa donaſſe, vel mandaſſe donari. Nec pro eo quod voluit & ſtatuit, ut ædificaretur ibi monaſterium, poterat & debebat intelligi eum prædicta, vel eorum aliqua conſtruendo monaſterio donaviſſe: cùm illa potius ſua videretur intentio, ut (quia præfatum monaſterium Populeti, tot & tantorum bonorum largitione ditabat) Abbas & conventus ipſius pro ſua ſuorumque ſalute monaſterium conſtruere tenerentur; præſertim quia monaſterio, quod nondum erat, aliqua fieri donatio non valebat. Præmiſſa verò conceſſio facta monaſterio de Bonefac. ab Abbate & conventu monaſterii Populeti, nullum prorſus ei videbatur afferre ſuffragium, pro eo potiſſimè *b*, quòd poſt litem conteſtatam, & proceſſum judicii facta fuerat, ſicut clarè patebat ex inſtrumento præfato. Vnde cùm jus (ſi quod in prædictis ipſi monaſterio de Bonefac. ex conceſſione hujuſmodi competebat) in judicio minimè deduxiſſet: (quia videri non poteſt illud veniſſe, quod poſtmodum accidit) pronunciari utique ſuper petitis non poterat ex eadem. Pro parte autem altera dicebatur, quòd cùm Rex ipſe ſua probitate ac ſtudio, ab infidelibus loca conquiſiverit ſupradicta, donatio avi, vel patris ipſius prius facta de illis, cùm ad cultum fidei pervenirent, Regem eundem, quoad hæc ſic per eum poſtmodum acquiſita, obligare non potuit: cùm ſua propria facta eſſent, & viderentur ab aliis bonis hæreditariis ſeparata.

Porrò præfata conceſſio facta monaſterio de Bonefac. à monaſterio Populeti, licet poſt acceptum judicium cauſæque proceſſum intervenerit, prodeſſe tamen & valere debebat, cùm pro actore (quòd de jure ſuo ex cauſa idonea, quamvis ſupervenienti *c* appareat) ſatis ſufficere videatur, ſatisque eſſe, ſi (prout ſervatur in reo) interſit ipſius tempore ſententiæ proferendæ. Sed ad hæc pars veſtra reſpondit, quòd cùm tam ſupradicti avi donatio, quàm locorum acquiſitio præmiſſorum, fuerint nomine regni factæ: memoratus Rex donationem ſervare hujuſmodi tenebatur *d*. Cæterùm prædicta monaſterii Populeti conceſſio, monaſterio de Bonefac. auxiliari non poterat in hac parte: quia cùm quis egit ex aliqua certa & ſpeciali cauſa, & poſtea, ſive alia, ſive ſimilis ei, quam expoſuit, accidit, videri non poteſt illa in judicio deveniſſe: cùm judex tunc proſpicere ac at-

a *De intellectu, vid. Ioan. Fab. inſt. de act. §. ſic itaq; diſcretis.* b *Vid. Bart. & Alex. in l. habebat. de inſtit. & Alexan. in l. divus. de re judic. & Felin. in cap. licet. de probat.* c *Vid. deciſ. Rot. 176. in novis.* d *Vid. de hoc Bart. in l. prohiberet. §. planè. ff. quod vi aut clam. & Rum. conſil. 25. lib. 21.*

tendere debeat diligenter, an *a* ex ea omninò eadem, quæ prius expreſſa extitit, utpote, quæ tunc etiam competeret, actoris intentio ſit fundata. Secus autem cùm egit vel petiit in genere, nullius certæ, vel ſpecialis cauſæ faciens mentionem: videlicet quia generaliter fortè propoſuit aliquem obnoxium eſſe ſibi, vel ad ſe jure dominii, vel quaſi, rem aliquam pertinere: tunc enim hoc præcipuè eſt inſpiciendum judici, an ſufficienter vel minimè, de jure vel intentione conſtet actoris. Vnde ſi de hoc ex cauſa etiam poſtmodum accidenti liqueat, poteſt & debet judex (etiam ſi appareat minus juſtè à principio fore actum) ſuum exinde animum informare. Quoniam, etſi petitum fuerit indebitè, non ob hoc tamen minùs valuit & tenuit judicium ſubſecutum: nec illius acta vel geſta propterea minus valida extiterunt: nec etiam judex ipſe cognita taliter veritate, pronunciare in contrarium poſſet cum libera conſcientia & ſecura. Non prodeſſet etiam multum reo, ſi tunc fortè in ipſum hujuſmodi ſupervenienti cauſa, condemnatio non ferretur: quum mox alio inſtituto judicio foret ex illa meritò condemnandus. Vnde etſi actori ſuam ex ſupervenienti cauſa intentionem ſufficiat fundaviſſe, quum egit aliqua cauſa ſpecialiter non expreſſa: ſecus tamen eſt ſi certam & ſpecialem in ſua petitione ſubjunxerit, niſi poſtmodum intentionem ſuam ex eadem prorſus (quam prius expreſſit) tunc *b* etiam competenti cauſa fundarit. Quare quum memoratus Abbas monaſterii de Bonefac. propoſuerit ſæpefatum locum de Roſel. cum ſuis terminis ad ipſum monaſterium ex prædicti Regis largitione ſpectare, nec de aliqua facta ipſi monaſterio ſuper hoc ab eodem Rege conceſſione docuerit, oſtenderit autem donationem quondam factam illi de his ab Abbate & conventu monaſterii Populeti, quæ nec in ſua petitione fuerat expreſſa, nec etiam ante facta, nullum profectò commodum ex ea reportare debebat.

Præfatus igitur Cardinalis præmiſſis omnibus, & aliis, quæ hinc inde fuerunt propoſita diligenter auditis, ac utriuſque partis meritis æqua juſtitiæ lance diſcuſſis, prudenter attendit, id (quod prædicti Abbas & conventus de Bonefac. propoſuerunt, intentionem videlicet actoris, ex iis, quæ poſt litis conteſtationem accidunt poſſe fundari, eaque debere in judicium devenire) tunc locum habere (ſicut congruè allegatum eſt ſuprà) videlicet quando ex certa & expreſſa *c* cauſa ſpecialiter non eſt actum. Ex iis enim, quæ poſt inchoatum judicium eveniunt, quando cauſa fuit expoſita ſpecialis, nec debet, nec poteſt judicis animus ad proferendam ſententiam informari: quia quum certæ cauſæ facta eſt mentio, utpote donationis, vel venditionis aut alterius ſpecialis, oportet incœpti judicii tempus attendi, ut liquidò cognoſcatur, an tunc interfuerit actoris, propter illa, quæ ſpecialem comitantur cauſam, & neceſſariò adeſſe debent, veluti locus & tempus, & hujuſmodi, quæ ſunt ſolicitè attendenda, & ſine quibus cauſa vacua & invalida cenſeretur. Sed cùm eſt in genere abſque alicujus cauſæ declaratione petitum, non ſic oportet accepti judicii tempus inſpici: quia non requiruntur, nec ſunt opportuna, nec attendi poſſunt hujuſmodi comitantia in hoc caſu *d*. Et licet aliquibus curioſis (qui de iis, quæ non multùm expediunt, ſæpe diſceptant) aliter forſan appareat, quando actum eſt cauſa aliqua non expreſſa *e*, utilius tamen videtur negotia tali expediri compendio, quàm per quandam exactam ſubtilitatem longo diſpendio prorogari: præſertim cùm nonnulla pro utilitate communi contra juris aſperitatem ex æquitatis manſuetudine tolera[illegible]ſcantur. Vnde idem Cardinalis conſiderans, quod [illegible] Abbas & conventus de Bonefac. non probaverunt [illegible]tionem ſuper his regiam legitimè ſibi factam, ex qua ſpecialiter vos impetere videbantur, ab hujuſmodi [illegible]dem Abbatis & conventus impetitione, de mandato noſtro præhabito fratrum noſtrorum cōſilio, vos [illegible]tentialiter abſolvendos. Nos igitur Cardinalis ejuſdem ſententiam ratam habentes, eam auctoritate Apoſtolica confirmamus.

CAP. IV.

Si ex pluribus judicibus vel arbitris, unus (aliis præſentibus & mandantibus) per verba pluralis numeri ferat ſententiam, [illegible] ſententia. Electio autem pronuncianda eſt per verba ſingula[illegible] h.d. Ioan. And.

Bonifacius octavus.

CVm *a* ab uno arbitrorum vel judicum (aliis præſentibus & mandantibus) ſcripta ſententia recitatur, habetur perinde ac ſi ſimul eſſet ab omnibus recitata *b*. Oportet tamen, ut is qui recitat non utatur verbis ſingularis numeri, ſed pluralis: ut dicat, Nos [illegible] judices vel arbitri pronunciamus, ſeu ſtatuimus in hunc modum. Licet ſecus in electione ſervetur, (quæ [illegible] cenſeatur evidentius unica, & communis) [illegible]ce omnium (ſive per compromiſſum, ſive per [illegible] procedatur) electionis pronunciatio per verba ſingularis numeri facienda.

CAP. V.

Ponit tres caſus nullitatis ſententiæ: & à primo unum caſum excipit. h.d. Ioan. And.

Idem.

ETſi ſententia definitiva (poſtquam ſcripta fuerit) debeat à judice, non ab alio, deſcripti recitatione, proferri (aliàs nec nomen ſententiæ meretur habere, nec ab ea ſit appellare neceſſe) Epiſcopo tamen (quem propter dignitatis prærogativam, ampliori [illegible] honore fulgere) ſententiam ab eo ferendam [illegible] ſtar illuſtrium perſonarum) per alium recitari. Sententia, quam ſcriptam edi à judice litigatoribus [illegible]ri, vel quam ab ipſo ſtando non ſedendo proferri contigit, nullius penitus eſt momenti.

DE APPELLATIONIBVS

TITVLVS XV.

CAP. I.

Appellans ad Papam in judicio vel extra, appellare debet [illegible] ptis, & cauſam exprimere, & apoſtolos petere. [illegible] pellatus, principales perſonæ per ſe, vel per procuratorem [illegible] ſuper principali, accedere debent ad Papam. In appellationibus [illegible] ſententia definitiva interpoſitis nil mutatur. Demum [illegible] facienti imponitur pœna. Ioan. And.

Innocentius IV. *In Concilio Lugdun.*

COrdi nobis eſt lites minuere, & à laboribus relevare ſubjectos. Sancimus igitur, ut ſi quis in judicio vel extra, ſuper interlocutoria, vel gravamine aliquo ad nos duxerit appellandum, cauſam appellationis in ſcriptis aſſignare deproperet, [illegible] petat apoſtolos, quos ei præcipimus exhiberi. In quibus appellationis cauſam exprimat, & cur appellationi [illegible] non ſit admiſſa, vel ſi appellationi forſan ex ſuperiori reverentia ſit delatum. Poſt hoc appellatori ſecundùm

---

a *In quodam manuſcripto legitur ſic, an & omninò eadem, &c.* b *al. & tunc etiam.* c *Vid. ad hoc Bart. in l. 1. ff. de edend. & l. habebat. ff. de juſt. & jur. & F. in c. ex parte. 1. de reſcr.* d *Vid. Bar. in l. & an eadem. §. actiones. ff. de excep. rei jud. Font.* e *Vid. l. ſi rem. §. fin. ff. de pig. act. l. non poteſt videri. ff. de jud.*

a *Ad intelligentiam vid. not. per Dd. ac præſertim Arc. in [illegible] in c. ſicut cùm per form. de elect. l. 6.* b *Vid. §. fin. autem. [illegible] ut jud. non exp.* c *Vid. Bar. in l. ejus. ff. de appell. & gl. [illegible] ad fin. ff. eodem. Ang. Ar. in d. l. 1. Font.*